

Ιούνιος 2012
έτος 38ο
άρ. φύλ. 643

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

“*Ἵνα σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν*”

Γραφεῖα:
Ζήνωνος 3
104-31 Ἀθήνα
τηλ.
210 5230 948

Γενικό κάλεσμα ἐν ὄψει τῶν ἐκλογῶν

Κυριακὴ 10 Ἰουνίου καὶ ὥρα 7:00μμ
Αἰθουσα Ἐπάλξεις, Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια
Καλοῦνται ὅλοι οἱ συνδρομητές, οἱ φίλοι καὶ οἱ ἀναγνώστες τῶν ΕΠΑΛΞΕΩΝ σέ γενικὴ σύσκεψη γιὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐξέταση τῆς δυνατότητας πα-
ρέμβασης τῶν χριστιανοκοινωνιστῶν ἀγωνιστῶν
στὴν πολιτικὴ ζωὴ τῆς χώρας, πού κινδυνεύει ἀπὸ
τόν διχασμό, τὴ γενικὴ ἀνευθυνότητα καὶ τὴν κομ-
ματικὴ διαφθορά.

Γιὰ τὴν καλύτερη διοργάνωση τῆς συσκέψεως
παρακαλοῦνται ὅσοι ἐνδιαφέρονται νὰ καταθέσουν
τίς γνώμες καὶ τίς προτάσεις τους γραπτῶς ἢ προ-
φορικῶς μέχρι τὸ Σάββατο 9 Ἰουνίου.

Λόγω τῆς σοβαρότητος τοῦ θέματος παρακα-
λοῦνται ὅλοι οἱ φίλοι καὶ οἱ συνδρομητές μας νὰ λά-
βουν μέρος στὴ συγκέντρωση αὐτὴ καὶ νὰ ἐνημερώ-
σουν καὶ ἄλλους, γιατί ἡ εὐθύνη ὅλων εἶναι μεγάλη.

Οἱ δραστηριότητες συνεχίζονται

Στὴν αἴθουσα τῶν Ἐπάλξεων, Ζήνωνος 3, β' ὄρο-
φος, πλ. Ὁμονοίας γίνονται: Κάθε **Σάββατο καὶ ὥρα 6:00**
μαθήματα παραδοσιακῶν χορῶν, **στὶς 7:00 μ.μ.**
σύντομη ὁμιλία καὶ συζήτηση ἐπὶ διαφόρων θεμά-
των καὶ **στὶς 8:00 μ.μ.** μουσικὴ καὶ πρόβα χορωδίας.

Κάθε **Κυριακὴ καὶ ὥρα 5:00 μ.μ.** πρόγραμμα γιὰ
ἄτομα μὲ εἰδικές ἀνάγκες.

Καθημερινῶς παρέχονται δωρεὰν μαθήματα
ἀρχαίων ἑλληνικῶν, ξένων γλωσσῶν, ἠλεκτρονικῶν
ὑπολογιστῶν, μουσικῆς καὶ παραδοσιακῶν χορῶν.
Ἐπίσης, διοργανώνονται πολιτιστικὲς καὶ ψυχαγω-
γικὲς ἐκδηλώσεις καθὼς καὶ μορφωτικὲς ἐκδρομές.
Πληροφορίες: Ὁρθόδοξη Ἐφημερίδα «Ἐπάλξεις»,
τηλ: 210 5230948, 6936 901606.

Οἱ Ἐπάλξεις τοῦ Αἰγάλεω

Οἱ ὁμιλίες καὶ οἱ λοιπὲς δραστηριότητες τῶν
Ἐπάλξεων Αἰγάλεω συνεχίζονται κανονικῶς στὴ νέα
αἴθουσά των, Ἀναγεννήσεως 19 (πλησίον Αγ. Σπυ-
ρίδωνος), μὲ κεντρικὴ ὁμιλία καὶ Ἱερὰ Παράκληση
κάθε Τρίτῃ βράδυ καὶ ὥρα **7:30 μ.μ.**
Πληροφορίες στὸ τηλ: 210 59 82573.

Μόνη σωτηρία ἡ πίστη

ὑπὸ Κ. Γανωτῆ, φιλολόγου-συγγραφέως

Ἡ μεγάλη ροπὴ πού παρουσιάζεται τὰ τελευταῖα χρό-
νια πρὸς τὰ ναρκωτικά, παρὰλληλα μὲ τὴν αὐξηση τῶν
αὐτοκτονιῶν καὶ τῶν διαζυγίων, δείχνουν μιὰ κοινωνία
ἀπελπισμένη μέσα στὰ ἀδιέξοδά της. Ἡ ἐλάττωσι τῶν
γάμων, ὅχι μόνο τῶν θρησκευτικῶν ἀλλὰ καὶ τῶν πολι-
τικῶν, οἱ παράνομες συμβιώσεις καὶ οἱ διατροφικὲς σχέ-
σεις ὁμοφυλοφίλων, παιδεραστῶν κ.λπ. συνθέτουν τὸ
σκιηνικὸ μιᾶς κόλασης, τῆς κόλασης τῶν ἀπελπισμένων.

Κι ὅμως ἡ ζωὴ τραβάει τὸ δρόμο της. Μιὰ ὁρμὴ νὰ ζή-
σωμε, νὰ εὐχαριστήσουμε γιὰ τίς τόσες δωρεές τοῦ Θεοῦ,
νὰ ταιριαστοῦν τὰ ζευγάρια, νὰ ἀναστήσουν παιδιά, νὰ
τιμῆσουν τοὺς γονεῖς τους, νὰ κοιτάξουν στὰ μάτια τὸν
κόσμο. Πῶς νὰ σηκώσει κανεὶς ἓνα τέτοιο βάρος χωρὶς
ἀνάλαφρη καρδιά;

Κι ὁ Κρητικὸς λυράρης τραγουδεῖ μὲ τὴν λύρα του:
Δώσε, Θεέ μου, γρήγορα κοπέλια ν' ἀγαπιοῦνται
Νὰ γοργοευαγρώνονται νὰ μὴν παραπονιοῦνται.

Κάποτε λέγαμε πῶς εἶναι καλὸ νὰ γνωρίζονται οἱ νέοι
μὲ τίς νέες, νάναι δηλ. ἀπ' τὸ συγγενολοῖ ἢ ἀπ' τὸ ἴδιο
χωριό, ἀπὸ τὴν ἐνορία, γιὰ νὰ ξέρουν περίπου τὸν χα-
ρακτηρὰ ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου. Τώρα πολὺ λίγο ὠφελεῖ κι
αὐτό. Οἱ ἄνθρωποι ξαφνικὰ προσβάλλονται ἀπὸ ἓνα εἶδος
τρέλας κι ἀλλάζουν συμπεριφορὰ ἀνεξήγητα. Εἶναι φα-
νερὸ πλέον ὅτι ἐπικρατεῖ ὁ δαιμονισμὸς στὴ ζωὴ μας καὶ

Συνέχεια στὴ σελ. 2

Ὁδηγοί μας οἱ Ἀπόστολοι

Θὰ ἔχετε παρατηρήσει, ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, ὅτι
οἱ Ἐπάλξεις συνεχῶς προσπαθοῦν νὰ τονίσουν τὸν μεγά-
λο ἀνθρωποθεϊκὸ σκοπὸ μας ὡς Χριστιανῶν καὶ τὴ σπου-
δαία καὶ ἱερὴ ἀποστολὴ μας γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὴ σωτηρία
ὅλων. Ἦδη οἱ ἀρχαῖοι μας πρό-
γονοι εἶχαν ἐννοήσει πολὺ καλὰ
τὸ μεγάλο σκοπὸ τοῦ ἀνθρώ-
που καὶ τὴν ὑψηλὴ του ἀποστο-
λή: «Ὡς χαρίεν ἐστὶν ἄνθρωπος,
ὅταν ἄνθρωπος ᾗ» (Μένανδρος).
Γι' αὐτό, παρὰ τὰ λάθη των καὶ
τὰ ἐλαττώματά των, ὑπῆρχαν
πάντοτε ὡς φῶς στὸ γενικὸ σκο-
τάδι τῶν χρόνων ἐκείνων.

Τὸν ὁλοκληρωμένο, ὅμως,
σκοπὸ καὶ τὴν κατὰ χάρη ἀνθρω-
ποθεοποιητικὴ ἀποστολὴ τὰ
γνώριζαν καὶ τὰ βίωσαν οἱ Ἀπό-
στολοι, οἱ Πατέρες καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας.
Στ' αὐτιά τους εἶχαν πάντοτε τὰ Λόγια τοῦ Κυρίου: «Τέ-
λειοι γίνεσθε», «ὕμεῖς ἐστὲ τὸ φῶς τοῦ κόσμου», «ὕμεῖς
ἐστὲ τὸ ἅλας τῆς γῆς» καὶ προπαντὸς «Πορευθέντες μα-
θητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ
ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-
τος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην
ὑμῖν». Γι' αὐτὸ καὶ ὅλοι αὐτοὶ ἐγίναν φῶτα ἀείζωα, μυ-
ρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου, καθάρεις τοῦ Πνεύματος,
ποταμοὶ καὶ ρυάκια τῆς χάριτος καὶ τῆς σοφίας καὶ μά-
λιστα ὁδηγοὶ καὶ θεραπευτὲς τόσων ψυχῶν.

Ἐχοντες, λοιπόν, τὸ φωτεινὸ παράδειγμα τῶν καθο-
λικῶν Ἀποστόλων καὶ τόσων ἄλλων φωτισμένων Πα-

τέρων καὶ Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἅς συνειδητοποι-
ήσουμε ἐπιτέλους τὸν ἀληθινὸ μας ἀνθρωποποιητικὸ
καὶ μάλιστα χριστιανοποιητικὸ σκοπὸ καὶ τὴν χριστια-
νικὴ μας ἀποστολή. Ἔτσι καὶ μόνο ἔτσι θὰ καταξιώσου-
με τὴν ὑπόστασή μας καὶ ταυτοχρό-
νως θὰ συμβάλλουμε στὴν ἀλλαγὴ
τῆς νοοτροπίας μας, στὴ βελτίωση τῆς
συμπεριφορᾶς μας, στὸ ξαναζωντάνε-
μα τῆς ἐνορίας μας, στὴν ὁμαλοποίη-
ση καὶ εἰρήνευση τῆς κοινωνίας μας,
στὸ στήριγμα τῆς οἰκογενείας, στὴν
προστασία τῆς νεολαίας, στὴν ἐξυγί-
ανση τοῦ πολιτικοῦ μας βίου. Ὁ ἀγώ-
νας μας ὅλος ἅς εἶναι ἡ βίωση, διάδο-
ση καὶ προάσπιση τῶν ἑλληνορθόδο-
ξων δημοκρατικῶν καὶ κοινωνικῶν
παραδόσεων.

Ἄς προσπαθήσουμε, λοιπόν, νὰ βι-
ώσουμε τὴ ζωὴ καὶ πολιτεία τοῦ Χριστοῦ μας καὶ ἅς ἀγω-
νιστοῦμε γιὰ τὴν ἐπικράτησή της στὸν προσωπικὸ καὶ κοι-
νωνικὸ μας βίο καὶ μάλιστα σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ ζωὴ, ὡς γλυ-
κιὰ πρόγευση τῆς ἀνέσπερης καὶ αἰώνιας ζωῆς. Οἱ Πατέ-
ρες, μάλιστα, τονίζουν, ὅτι, ὅποιος δὲν βίωσῃ τὴ ζωὴ τοῦ
Σταυροῦ καὶ τῆς Αναστάσεως στὴν παρούσα ζωὴ, δὲν
μπεῖ, δηλαδή, ἀπὸ τώρα στὸν φιλόξενο Παράδεισο τῆς
χάριτος τοῦ Θεοῦ, στὴν Ἁγία Του Βασιλεία, δὲν πρόκει-
ται νὰ κερδίσῃ Παράδεισο ἢ αἰώνια κληρονομιά μετὰ τὸ
θάνατο καὶ τὴ μεγάλη κρίση.

Ἄρα, ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, ὅλη ἡ ἀνεργμάτιστη

Συνέχεια στὴ σελ. 2

Ὁρθοδοξία καὶ δημοκρατία

Ἡ Ὁρθοδοξία μὲ τὴν τριπλὴ της διάσταση (ἀληθινὴ
πίστις, ἐνάρετη ζωὴ, ἀγαπητικὴ καὶ δίκαιη κοινωνία) εἶναι
ἡ μόνη πού σώζει τὸν ἄνθρωπο, ὡς πρόσωπο καὶ ὡς κοι-
νωνία, καὶ δίνει λύσεις σ' ὅλα τ' ἄνθρώπινα προβλήμα-
τα, προσωπικὰ καὶ κοινωνικά, ἐθνικὰ καὶ παγκόσμια.

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ζωντανὴ πραγματικότητα καὶ
ἐνδοκόσμια ἀγωνιστικὴ ὄντοτητα, δὲν εἶναι μιὰ ἰδεολο-
γικὴ θεώρηση τῶν πραγμάτων, πού ἐξαγγέλλει διαφο-
ρες θεωρίες καὶ περιμένει τὴν ἐφαρμογὴ τους. Ὅπως ὁ
Χριστὸς μας κήρυξε πρῶτα αὐτὰ πού εἶχε βιώσει, ἔτσι καὶ
ἡ Ὁρθοδοξία πρῶτα βιώνει τὴ ζωὴ καὶ τὴν πολιτεία τῆς
δικαιοσύνης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης καὶ μετὰ τὴν
προβάλλει στὸν ὑπόλοιπο κόσμο πρὸς σωτηρία ὅλων.

Στὴν ἐκκλησιαστικὴ πολιτεία, ἐξάλλου, ἀσκεῖται ἡ
ἀρετὴ, ἡ ταπείνωση καὶ ἡ δημοκρατικὴ διαδικασία. Βε-
βαίως, ἡ λέξῃ «δημοκρατία» δὲν περιέχεται στὰ κείμενα
τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἡ δημοκρατικὴ, ὅμως, πρακτικὴ, τὸ

δικαίωμα δηλαδή ἐκλογῆς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν λαὸ τοῦ τρό-
που τῆς ζωῆς του, τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν θεσμῶν
καὶ τῶν διαφόρων ἐκπροσώπων του εἶναι οὐσιαστικὸ
στοιχεῖο τοῦ πνεύματος τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς ζωῆς
τῆς Ἐκκλησίας, ἰδιαίτερος κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνες.

Ἦδη στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὁ Μωϋσῆς συνιστᾷ στοὺς
Ἰσραηλίτες νὰ ἐκλέξουν δημοκρατικὰ τοὺς ὑπευθύνους
τους: «δότε ἑαυτοῖς ἄνδρας σοφοὺς καὶ ἐπιστήμονας καὶ
συνετοὺς εἰς τὰς φυλάς ὑμῶν...» (Δευτ. α, 13).

Εκεῖ πού ἀσφαλῶς πρυτανεῦει τὸ πνεῦμα τῆς δημο-
κρατικῆς διαδικασίας εἶναι στὴν ἐκλογὴ τοῦ ἀποστόλου
Ματθία (μὲ κληρὸ) καὶ τῶν ἑπτὰ διακόνων: «Ἐπισκέψα-
σθε οὖν ἀδελφοί ἄνδρας μαρτυρουμένους ἐπὶ πλήρεις
πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας...» (Πράξ. στ, 3). Ὁ Ἱερὸς
Χρυσόστομος, ἐρμηνεύοντας τὸ χωρίο αὐτό, λέγει ὅτι ὁ

Συνέχεια στὴ σελ. 3

Μπροστὰ στὶς ἐκλογές

Καλούμαστε καὶ πάλι σὲ λίγες μέρες νὰ ψηφίσουμε. Πρὶν
ὅμως κάνουμε τὴν ἐπιλογὴ μας, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν
μας τὰ ἀκόλουθα: Κάθε κόμμα ἔχει ἰδεολογικὴ θεμελιώ-
ση, πολιτικὸ σύστημα καὶ κοινωνικὸ πρόγραμμα. Ἡ ἀρι-
στερὰ θεμελιώνεται στὸν ἱστορικὸ ὕλισμό (ἀθεΐα), υἱοθε-
τεῖ ὡς πολιτικὸ σύστημα τὴν δικτατορία τοῦ προλεταριά-
του καὶ τὸν κομματικὸ συγκεντρωτισμὸ καὶ ἔχει ὡς κοινω-
νικὸ-οικονομικὸ πρόγραμμα τὴν κοινοκτημοσύνη τῶν μέ-
σων παραγωγῆς. Ἡ δεξιὰ θεμελιώνεται πάνω στὴν δυτικὴ
ἀτομοκρατία, πολιτικὸ τῆς σύστημα εἶναι ἡ ἀστικὴ δημο-
κρατία (κοινοβουλευτισμός) καὶ κοινωνικὸ-οικονομικὸ τῆς
πρόγραμμα ὁ καπιταλισμὸς (=κεφαλαιοκρατία), ἡ ἐλεύθε-
ρη οἰκονομία, ἡ ὁποία ὅμως εὐνοεῖ τοὺς οικονομικὰ ἰσχυ-

Συνέχεια στὴ σελ. 3

Νέα ἐκκλησιὴ πρὸς συνεργασία

Πρὸς τίς συγγενεῖς πολιτικὲς κινήσεις
Ἀγαπητοὶ φίλοι,

Ἐν συνεχείᾳ παλαιότερων ἐκκλήσεών μας πρὸς συ-
νεργασία ἀπευθύνουμε τὴν παρούσα εἰδικὴ πρόσκλη-
ση πρὸς τίς συγγενεῖς μὲ τὴν Ε.Χ.Ε πολιτικὲς κινήσεις
(Λ.χ. Δημοκρατικὴ Ἀναγέννηση, Δημοκρατικὴ Περιφε-
ρειακὴ Ἐνωση, Δημοκρατικὴ Πατριωτικὴ Ἐνωση, Κίνη-
ση Πολιτῶν «Ἀρδην», Κοινωνία, Χριστιανικὴ Δημοκρα-
τία), θερμῶς παρακαλοῦντες ὅπως ὅλοι, ἀνταποκρινό-
μενοι στὴν ἐπιταγὴ τοῦ Κυρίου «ἵνα πάντες ἐν ὧσι» καὶ
στὶς ἀνάγκες τῶν καιρῶν, **ἀρθοῦμε στὸ ὕψος τῶν περι-
στάσεων καὶ ἀποφασίσουμε ἐπιτέλους τὴν ἀπὸ κοινοῦ
συμμετοχὴ στὶς ἐρχόμενες ἐκλογές**, ἐὰν βεβαίως ἀπο-
φασίσουμε ὅτι ἀξιζεῖ νὰ συμμετάσχουμε. Ἐννοεῖται ὅτι

Συνέχεια στὴ σελ. 2

Όδηγοί μας οί Απόστολοι

Συνέχεια από τη σελ. 1

ζωή πού κάνουμε, οί ψυχοφθόρες συναλλαγές μας, κάθε έξω από τη χάρη του Θεού στόχος ή σχέδιό μας για τò μέλλον, ή αδιαφορία μας για τὰ κοινὰ και πρό παντός τò όλο κατάντημα τής χώρας μας όχι μόνο δέν έχουν καμμία σχέση με τόν έλληνορθόδοξό μας σκοπό και τή χριστιανική μας αποστολή, αλλά και ούτε μάς βοηθούν στην μεγάλη ύπόθεση τής σωτηρίας μας. Ούτε στόν παρόντα κόσμο ζούμε εύλογημένα, ειρηνικά και αδελφωμένα, ούτε τις προϋποθέσεις δημιουργούμε για τήν αιώνια κληρονομιά μας.

Μήπως, όμως, ακόμη και μεις οί θρησκοί άνθρωποι πολλές φορές δέν έχουμε ξεκαθαρίσει τί ζητάμε στη ζωή μας; Εκκλησιαζόμαστε βεβαίως τακτικά, τελούμε αγιασμούς, παρακλήσεις και εύχέλαια –και ασφαλώς πολύ καλά κάνουμε–, αλλά ξέρουμε γιατί τὰ κάνουμε όλα αυτά; Τὰ κάνουμε, για να εύχαριστήσουμε τò Θεό για τις πλούσιες δωρεές και για τή σωτηρία πού μάς χάρισε ή προσπαθούμε με όλα αυτά και με τάματα να καλοπιάσουμε τò Θεό και τούς Αγίους, για να μάς έχουν καλά, να μάς χαρίζουν άφθονα αγαθά και να έκπληρώνουν τις διάφορες έπιθυμίες μας; Επιδιώκει ή λατρευτική μας ζωή τή βελτίωση του χαρακτήρα μας και τήν ικάνωσή μας με τή χάρη του Θεού προς έπιτέλεση του θελήματός Του ή τή χρησιμοποιοούμε, για να πείσουμε τò Θεό να ικανοποίηση τὰ θελήματα και τις έπιθυμίες μας; Ο Λόγος του Θεού μάς φανερώνει ότι «αίτεíte και ου λαμβάνετε, διότι κακώς αίτεισθε, ίνα έν ταίς ήδοναίς ύμών δαπανήσητε» (Ιακ. δ΄ 3).

Αλλά και όσοι επαγγέλλονται τούς άμύντορες του Έλληνισμού και τής Ορθοδοξίας, είτε αυτοί είναι έπιστήμονες είτε πολιτικοί, τὰ κάνουν όλα αυτά για τò καλό του λαού ή για να κερδίσουν τή συμπάθεια και τήν ψήφο μας, ξεχνώντας μετά όλες τις ύποσχέσεις τους και κάνοντας άκριβως τò αντίθετο άπ' αυτό πού υπόσχονται;

Και όλα αυτά γιατί έχουμε ξεχάσει και τò σκοπό και τήν αποστολή μας. Βεβαίως, σέ όλες τις ακολουθίες τής Εκκλησίας μας προσευχόμαστε και μεις μαζί με τò πρεσβυτέριο και τούς ψάλτες: «Χριστιανὰ τὰ τέλη τής ζωής ήμών, ανώδυνα, ανεπαίσχυντα, ειρηνικά και καλήν απολογίαν παρά του φοβερού βήματος» και «Βασιλεϋ Ουράνιε (...) σώσον, (...) τας ψυχάς ήμών». Τί πράττομε, όμως, και μεις από τή μεριά μας, ώστε να είναι χριστιανικά, ανώδυνα και ειρηνικά τὰ τέλη τής ζωής μας; Με τò να γίνουμε από τελευταίοι, πού ήμασταν, πρώτοι ή από τούς πρώτους στην Εϋρώπη στο κάπνισμα, στην κρεοφαγία, στην έγκληματικότητα, στα ναρκωτικά, στην παιδική πορνεία, στην έκμετάλλευση άλλοδοιών, στο ξενύχτι, στη харτοπαιξία, στις διενέξεις, στα διαζύγια και γενικά στη λαβιτούρα, στις μίζες και στις άπάτες, εξασφαλίζουμε ανεπαίσχυντα γηραια και καλή απολογία;

Ίσως πολλοί εύσεβεις χριστιανοί να στενοχωρούνται με αυτά πού γράφουμε εδώ, αφού οί ίδιοι ούτε έμποροι ναρκωτικών είναι, ούτε μεγαλοαπατεώνες, ούτε τζογαδόροι. Ως προς αυτό, μπορεί να έχουν δικιο. Τί έχουν, όμως, κάνει για να σταματήση τò κατρακύλισμα τής χώρας μας, να έλαττωθή τò έγκλημα, να παταχθή ή αυθαιρεσία και οί άπάτες των μεγάλων, να σταματήσουν τὰ διαζύγια; Πότε έπιτέλους θα μάθουμε όλοι ότι, εκτός από τήν εύθύνη για τήν προσωπική, πνευματική και ήθική μας καλλιέργεια, έχουμε και κοινωνική εύθύνη για όλα όσα συμβαίνουν γύρω μας; Πότε θα συνειδητοποιήσουμε ότι ή άνοχη είναι και ένοχη; Πού είναι ή άνθρωποποιητική και ή κοινωνικοβελτιωτική αποστολή μας; Οί Απόστολοι δέν άρκέστηκαν στο ότι οί ίδιοι γνώριζαν τόν αληθινό Θεό, τò σωστό τρόπο ζωής και πολιτείας, αλλά διαβαίνοντας χώρες και χωριά και πλησιάζοντας μικρούς και μεγάλους αγωνίστηκαν με τò λόγο, με τὰ έργα, με τò παράδειμά τους, ακόμη και με τόν έλεγχο για τήν αναγέννηση και ανακαίνιση ανθρώπων και λαών και τήν εκχριστιάνιση νόμων και θεσμών. Έμεις, τί κάνουμε;

Γι' αυτό, αγαπητοί μας αναγνώστες, όσοι γιορτάσαμε και φέτος τή ζωηφόρο Ανάσταση, ακούσαμε τήν εύλογία του Αναληφθέντος Κυρίου, νοιώσαμε, έστω και λίγο, τή χάρη και τò φωτισμό του Αγίου Πνεύματος και έτοιμαζόμαστε να πανηγυρίσουμε τή μνήμη και τή συναξη των Αγίων Αποστόλων, άς άντληψούμε έπιτέλους τόν μεγάλο και αιώνιο σκοπό τής ζωής μας, άς ακολουθήσουμε πιστά τὰ βήματα των Αποστόλων και άς έκπληρώσουμε τήν ιερά μας αποστολή, να βιώνουμε, δηλαδή, έμεις οί ίδιοι τήν ορθόδοξη πίστη, ζωή και πολιτεία και να συμβάλλουμε με τò λόγο και πρό παντός με έργα στην εκχριστιάνιση και αναγέννηση των πλησίον μας αλλά και των μακρυνών μας. Έτσι, ή πίστη μας γίνεται ζωή και ή ζωή γεννά τήν ορθόδοξη πολιτεία, ή δέ ορθόδοξη πολιτεία έκπληρώνει τήν ιερή αποστολή προς γενικό φωτισμό και κοινή άγάπη και σωτηρία. Αμήν!

Β. Τσούπρας

Έκκληση

Προς τούς ορθοδόξους Έλληνες κληρικούς

Βαθιά πικραμένοι από τήν γύρω μας και μέσα μας παντοδαπή κρίση, πληγωμένοι από τούς ξένους άδηφάγους δυνάστες, προδομένοι από άχρηστους και άχριστους πολιτικούς και απογοητευμένοι από τήν άσυνεπνοσία των ένσυνείδητων και άγωνιζομένων συμπατριωτών μας άπευθύνομε έναγώνια έκκληση προς έσας τούς ορθοδόξους κληρικούς παντός βαθμού, πού άποτελείτε τήν πνευματική ποιμαντορία του έθνους, και σας παρακαλούμε να αναλάβετε άγώνα για τήν πνευματική και ήθική τόνωση των πιστών, τήν κοινωνικοπολιτική των καλλιέργεια και τήν φιλαλληλία, άλληλοβοήθεια και άλληλοσυνεννόηση.

Έτσι, και ως πρόσωπα θα κατορθώσουμε να άποφύγομε τήν έπερχόμενη άπαθλίωση, τήν γενική άπογοήτευση και τις ψυχοπαθητικές και άπελπιστικές ένέργειες αλλά και ως σύνολο –και μάλιστα ως συνεργαζόμενο, ώργανωμένο και άγωνιζόμενο σύνολο– θα κατορθώσουμε να άπαλλαγούμε από τις δουλικές δεσμεύσεις των άσυνειδήτων πολιτικών μας και ένωμένοι και άλληλοβοηθούμενοι να ξεπεράσουμε τήν γενική κρίση και να προχωρήσουμε σιγά σιγά προς ανάκαμψη, άνάπτυξη και πρόοδο.

Έννοείται ότι δέν αίτούμεθα τήν άνάμειξη σας στις

κομματικές διενέξεις και άντεγκλήσεις αλλά σās ζητούμε:

α) Να διορθώσετε τὰ έκκλησιαστικά πράγματα τής χώρας μακρυνά από δεσποτισμούς και σκάνδαλα.

β) Να διακηρύξετε ότι μόνο οί έλληνορθόδοξες δημοκρατικές και κοινοτικές παραδόσεις δημιουργούν ύγιή πρόσωπα και ειρηνικές κοινωνίες μακρυνά από άτομοκρατικές, μυστικές ή ύλιστικές πρακτικές, και

γ) Να ένθαρρύνετε τὰ πιό τίμια, σάφρονα και ικανά τέκνα σας να αναλάβουν κοινωνικοπολιτική δράση προς άπομάκρυνση των άνικάνων και άπατεώνων και προς επάνδρωση των διαφόρων διακονικων θέσεων με συνετούς και ικανούς άνθρώπους για τò καλό όλων.

Άλλωστε, αυτό έπρατταν και οί Πατέρες τής Εκκλησίας και μάλιστα έπραξαν οί Απόστολοι με τήν έκλογή των Έπτά κοινωνικών Διακόνων. Δέν τούς επέβαλαν οί Απόστολοι, τούς εξέλεξαν οί πιστοί με τήν άγαστή προτροπή των Αποστόλων ως προς τόν τρόπο τής άναδείξεως και όχι ως προς τὰ πρόσωπα, όπως δυστυχώς κάνουν οί Παπικοί.

Εύελπιστούντες στην άμεση άνταπόκρισή σας διατελούμε με σεβασμό.

Η κίνηση των Επάλλεων

Μόνη σωτηρία ή πίστη

Συνέχεια από τη σελ. 1

δέν έχουμε καμμία έμπιστοσύνη ούτε καν στόν έαυτό μας.

Αν σκεφτόμαστε σύμφωνα με τόν λεγόμενο «ορθό λόγο», στόν όποιον περιλαμβάνονται και ή ήθική και ή ψυχολογία, τότε σίγουρα θα τρελαθούμε από τήν άδιέξοδη έμπλοκή του σύγχρονου άνθρώπου μέσα στους βρόχους μιάς μεγάλης παγίδας. Δέν θα τρελαθούμε όμως αν σκεφτόμαστε και πιστεύομε και φρονούμε ορθόδοξα. Σε καμιά εποχή τής ιστορίας δέν ύπήρχαν οί προϋποθέσεις ταπείνωσης κι ολοκληρωτικής άφосίωσης στην πρόνοια του Θεού, πού ύπάρχουν στην εποχή μας. Σε παλιότερες εποχές πού γινόταν λιγότερος χαλασμός, οί άνθρωποι φαίνονταν να έχουν περισσότερη πίστη, γιατί συμπλή-

ρωναν μ' αυτή τόν ορθολογισμό τους και τήν ήθική τους. Είχαν τήν πίστη για αξιοσέβαστο διακοσμητικό. Δέν είχαν τόσες δυνατότητες να χαλάσουν τή ζωή τους, γιατί έλειπαν τὰ μέσα κι ή φτώχεια άναγκαστικά τούς ταπείνωνε. Κι έτσι τήν αδυναμία για μιá ολοκληρωτική καταστροφή τής ζωής τήν έχρέωναν στη μέτρια πίστη τους.

Τώρα πού ό άνθρωπος μπορεί να κάνει τò πιό μεγάλο κακό, τώρα πού μπορεί να χλευάσει όλους τούς θεσμούς και τούς βλέπει έξευτελισμένους κι άπ' τούς άλλους, τώρα δέν μπορεί να ισχύσει καμιά ήθική, κανένας ορθός λόγος. Τώρα σώζει μονάχα ή πίστη. «Ίδου νύν καιρός εύπρόσδεκτος, ίδου νύν ήμέρα σωτηρίας».

Η ζωή συνεχίζεται

Όπως θα έχετε παρατηρήσει, αγαπητοί μας αναγνώστες, τόν τελευταίο καιρό αναφέρονται πολλές έκδημιες εις Κύριον παλαιών αναγνωστών και φίλων των Επάλλεων. Παραλλήλως, όμως, συντελούνται και άρκετοι γάμοι και άρκετές βαπτίσεις. Έτσι, ή μαθήτρια Βασιλική βάπτισε στην Ί. Μονή Μαλεβής τήν μικρή Λυδία. Η Βασιλική Τσιριγώτη στεφάνωσε τόν Δημήτρη και τήν Νικολέττα και βάπτισε τήν οκτάχρονη Ραφέλα-Ιωάννα, ό δέ Χαράλαμπος βάπτισε τήν Ραφέλα-Βασιλική. Ο Γιώργος Τσάμος νυμφεύθηκε τήν Αίμιλία Βλάμη, ό Γιώργος Μπερκής άρραβωνίστηκε τήν Βασιλική Ζαρέιφη και ή Μαγδαληνή Κόκκορη στεφάνωσε έναν ορθόδοξο Νιγηριανό με μιá ορθόδοξη Ουγκαντέζα. Έτσι, γίνεται άναπλήρωση των έκδημούντων και ή ζωή συνεχίζεται, με τήν έλπίδα να συνεχιστή και μάλιστα να αύξηθή ή κοινωνική και ή ιεραποστολική δράση.

Νέα έκκληση προς συνεργασία

Συνέχεια από τη σελ. 1

μια τέτοια σύμπραξη θα διέπεται από αλληλοαποδοχή και ισοτιμία, χωρίς άπαιτηση για προσχωρήσεις και έξοβελισμούς. Ενημερώνουμε τούς νεωτέρους ότι ή Ε.Χ.Ε (Έλληνική Χριστιανοκοινωνική Ένωση) είναι έπίσημο πολιτικό κόμμα, ιδρύθηκε στις 25 Μαρτίου 1977, έλαβε μέρος στις βουλευτικές εκλογές του 1977 και του 1984 και παραλλήλως συμμετείχε και συμμετέχει σε όλους τούς λαϊκούς άγώνες για τò ξεσκέπασμα τής μασσονίας και των σκοτεινών δυνάμεων (γενική κινητοποίηση τόν Ιούνιο 1981 με θυροκόλληση άντιμασσονικού ψηφίσματος στην μασσονική στοά), τήν άντιμετώπιση άντεθνικών σχεδίων, τήν άκύρωση άνθελληνικών και αντιορθόδξων νομοθετημάτων, τήν άρση άντιλαϊκών και άντικοινωνικών μέτρων, τήν άνασκευή ύποβολιμαίων και άντιορθόδξων δημοσιευμάτων και έκπομπών, τήν παροχή ψυχολογικής και κοινωνικής στηρίξεως προς άτομα με ειδικές άνάγκες και γενικώς τήν προώθηση του συνεργατικού και κοινοτικού πνεύματος για τò καλό του έθνους και τής κοινωνίας. Περισσότερα στο σχετικό έγχειρίδιο «Τί είναι και τί επιδιώκει ή Ε. Χ.Ε. ».

Αναμένοντες άμεση άνταπόκριση διατελούμε μετά τιμής.

Για τήν Ε.Χ.Ε.

Β. Τσούπρας

ΕΠΑΛΞΕΙΣ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΟΡΘΟΔΟΞΗ
ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ιδιοκτησία: Πολιτιστική και Κοινωνική Κίνηση «Επάλλεις»
Εκδότης: Βασίλειος Τσούπρας, Θεολόγος Κοινωνιολόγος
Γραφεία: Ζήνωνος 3, 104 31 Αθήνα
Τηλέφωνα: 210.52.30.948, 210.24.69.152
e-mail: epalxeis@otenet.gr, **ιστοσελίδα:** www.epalxeis.gr
Προαιρετικές Εισφορές - Εμβάσματα: ΕΠΑΛΞΕΙΣ
Εκδοτική Παραγωγή:
ΛΥΧΝΙΑ, ΥΙΟΙ Θ. ΒΓΟΝΤΖΑ Α.Ε.
Ανδραβίδας 7, Χαμόμυλο Αχαρνών, Τηλ.: 210. 34.10.436

Ὁρθοδοξία καὶ δημοκρατία

Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1

ἀπόστολος Πέτρος, ἐνῶ εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ ὀρίσῃ ὁ ἴδιος τοὺς ἑπτὰ διακόνους, δὲν τὸ ἔκανε, γιατί ἤθελε νὰ καταστήσῃ ὅλο τὸν λαὸ μέτοχο καὶ κοινῶν τῆς ἐκλογῆς τῶν διακόνων του, ἀφοῦ ἐπρόκειτο γιὰ κοινὴ ὑπόθεσι. Στὴν Ἐκκλησία, δηλαδὴ, διασώθηκε ἡ δημοκρατία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, παρ' ὅλον ὅτι τὴν ἐποχὴ τῶν πρώτων Χριστιανῶν κυβερνοῦσε τὴν οἰκουμένη ἡ αὐταρχικὴ δυναστεία τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων.

Γι' αὐτό, ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι τιμᾶμε τὸν Μέγα Κωνσταντῖνο, ὃχι μονάχα γιατί σταμάτησε τοὺς διωγμοὺς κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἀλλὰ καὶ γιατί, αὐτοκράτορας αὐτὸς καὶ μέγας Ποντίφηκας, συνεκάλεσε δημοκρατικώτατα τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, γεγονὸς πρωτάκουστο στὴν Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία. Ἡ Σύνοδος μὲ τὴν σειρά τῆς, κατευθυνόμενη βεβαίως ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, κατοχύρωσε καὶ θεσμικὰ τὴν δημοκρατικὴ διαδικασία στὴν Ἐκκλησία, ὀρίζοντας μὲ τὸν 6^ο κανόνα: «κρατεῖται ἡ τῶν πλειόνων ψήφος».

Ἐν τούτοις, οἱ περισσότεροὶ ἀπ' τοὺς κατοπινούς αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου καὶ πολλοὶ ἐπίσκοποι, ἰδιαίτερος ἀπὸ τὸν 12^ο αἰ. καὶ μετὰ, δὲν ἀκολούθησαν τὸ παράδειγμα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ οὔτε συμμορφώθηκαν πρὸς τὸν 6^ο κανόνα τῆς Α' Συνόδου. Δυστυχῶς, ἡ ἴδια τακτικὴ ἀκολουθεῖται καὶ σήμερα καὶ ἀπὸ πολιτικούς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἐκκλησιαστικούς ὑπευθύνους.

Τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι καὶ πολλοὶ πιστοὶ κατὰ τ' ἄλλα Χριστιανοὶ δυσκολεύονται νὰ ἐκλάβουν τὴ δημοκρατικὴ ζωὴ ὡς ἐντολὴ Θεοῦ, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς στὴν Παλαιὰ Διαθήκη χρησιμοποίησε τὴν βασιλεία. Ἐχνοῦν ὁμῶς ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἔδωσε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴ βασιλεία στὸν Ἰσραηλιτικὸ λαὸ ἀλλὰ μόνο μετὰ ἀπὸ ἐπίμονη ἀπαίτηση τοῦ ἰδιοῦ τοῦ λαοῦ καὶ ἀφοῦ πρῶτα τοὺς προειδοποίησε μὲ τὸν προφήτη Σαμουὴλ γιὰ τὰ δεινὰ, τὰ ὁποῖα πάντοτε ἡ κληρονομικὴ βασιλεία ἐπιφέρει (ἡ διδακτικὴ αὐτὴ διήγησι περιλαμβάνεται στὸ Α' Βασιλειῶν ἡ' 1-22). Ἄλλωστε οἱ βασιλεῖς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὡδήγησαν τὸν λαὸ στὴν καταστροφή, γεγονὸς τὸ ὁποῖο ἐπαναλήφθηκε ἀργότερα σὲ ὅλες τὶς δυναστικὲς βασιλεῖες, ἀκόμη καὶ στὶς λεγόμενες χριστιανικὲς.

Ἐπίσης πολλοὶ δυσκολεύονται νὰ δεχτοῦν τὴν δημοκρατικὴ συμπεριφορὰ ὡς ἀρετὴ καὶ ὡς στίγμα σταυροῦ, γιατί δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι χρειάζεται νὰ ἔχη κανεὶς μεγάλη ταπείνωση, γιὰ νὰ σεβαστῇ τὴ γνώμη τοῦ ἄλλου

καὶ νὰ δεχτῇ νὰ θεωρήσῃ τὴ δική του ψήφο ἴση μὲ τὴν ψήφο κάποιου, ὁ ὁποῖος ἴσως ἀνῆκει σὲ διαφορετικὸ κοινωνικὸ χωρὸ καὶ ἔχει διαφορετικὸ μορφωτικὸ ἐπίπεδο. Ἀσφαλῶς ξεχνοῦν ὅτι στὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ὁ πολυμαθέστατος Αθανάσιος καθόταν δίπλα στὸν ποιμένα χηνῶν Σπυρίδωνα, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὶς ἐλάχιστες γραμματικὲς τοῦ γνώσεις, ἔχοντας ὁμῶς φώτιση Θεοῦ, κατατρόπωσε τὸν Ἄρειο μὲ τὸ γνωστὸ παράδειγμα τοῦ κεραμιδιοῦ, ὅπως τὸν κατατρόπωσε καὶ ὁ Μέγας Αθανάσιος μὲ τὰ ἐπίσης θεόπνευστα θεολογικά του ἐπιχειρήματα. Ἄλλο θέμα εἶναι ἀσφαλῶς ὅταν χρειάζονται εἰδικὲς γνώσεις γιὰ τὴν λύσι κάποιου συγκεκριμένου προβλήματος. Ἐκεῖ τὸν λόγο ἔχουν οἱ ἐπαῖοντες, ὅπως συνιστᾶ ὁ Πλάτων. Στὰ κοινὰ ὁμῶς ζητήματα τῆς πόλεως ὅλοι οἱ πολῖτες εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου καὶ ἡ γνώμη ὅλων εἶναι σεβαστὴ καὶ συζητήσιμη.

Ἀσφαλῶς, πίσω ἀπὸ τὴν ἀρνησι τῆς δημοκρατικῆς συμπεριφορᾶς κρύβεται κάποιος ἐγωῖσμός. Ὁ ἴδιος ἐγωῖσμός ὑπάρχει καὶ στὴν κατάχρησι τῆς Δημοκρατίας, ἰδιαίτερα στὴν φράσι «δημοκρατία ἔχουμε, ὃ τι θέλω κάνω». Στὴν ἀληθινὴ ὁμῶς δημοκρατία δὲν κάνει ὁ καθένας ὃ τι θέλει ἀλλὰ ὅλοι μαζί προσπαθοῦν νὰ βροῦν ποῖο εἶναι τὸ καλὸ γιὰ ὅλους. Ἐὰν μάλιστα

εἶναι χριστιανοί, προσπαθοῦν νὰ ἐναρμονίσουν τὶς δικὲς τοὺς σκέψεις καὶ ἐνέργειες μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Σὲ αὐτὴ τὴ δημοκρατία ὑπάρχει στίγμα Σταυροῦ. Ἄλλοιῶς μιὰ πολιτεία πέφτει ἡ στὴν ἀτομοκρατία ἡ στὴν ὄχλοκρατία.

Παρ' ὅλες ὁμῶς τὶς κατὰ καιροὺς ἀντιδημοκρατικὲς τακτικὲς οἱ βασικὲς δημοκρατικὲς δομὲς διατηρήθηκαν μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἰδιαίτερος τὸ συνοδικὸ σύστημα καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν κοινωνικῶν ὑπευθύνων. Ἐκεῖ, ὁμῶς, ποὺ διατηρήθηκε πιὸ πολὺ ἡ δημοκρατικὴ ζωὴ εἶναι στὰ κοινὸβια μοναστήρια, στὶς ἑλληνορθόδοξες κοινότητες κατὰ τὴν τουρκοκρατία καὶ στὶς ἱεραποστολικὲς ἀδελφότητες.

Σὲ μιὰ ἀληθινὴ δημοκρατικὴ πολιτεία ὅλοι οἱ ὑπεύθυνοι τῆς πολιτικῆς ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας ἐκλέγονται ἀπὸ τὸ λαὸ καὶ ἔχουν τὴ συνείδησι ὅτι αὐτοὶ ὑπηρετοῦν τὸ λαὸ καὶ ὄχι ὁ λαὸς αὐτοὺς. Ἄλλωστε καὶ οἱ διάφορες λειτουργίες ὑπάρχουν χάριν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὄχι ὁ ἀνθρώπος χάριν αὐτῶν. Ὁ Χριστὸς μας εἶπε πρὸς τοὺς γύρω του γραμματεῖς καὶ φαρισαίους. «τὸ σάββατον διὰ τὸν ἀνθρώπον ἐγένετο, οὐχ ὁ ἀνθρώπος διὰ τὸ σάββατον» (Μάρκ. β. 27).

Μπροστὰ στὶς ἐκλογὲς

Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1

ρούς. Ἡ ἄκρα δεξιὰ δέχεται τὴν ὑπεροχὴ τῆς φυλῆς, τὴν ἐπιβολὴ καὶ τὸ δίκαιο τοῦ ἰσχυρότερου, ἐνῶ ἡ ἄκρα ἀριστερὰ ἀρνεῖται ὅποιαδήποτε μορφὴ κράτους, δέχεται δηλ. τὴν ἀναρχία. Κέντρο δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει. Εἶναι προφανὲς ὅτι κανένα ἀπὸ τὰ παραπάνω πολιτικὰ κινήματα δὲν διαθέτει ἑλληνορθόδοξη θεμελίωση, πλήρη δημοκρατία καὶ κοινωνικὴ δικαιοσύνη. Ἐπομένως, κανένας συνειδητοποιημένος ὀρθόδοξος δὲν δικαιολογεῖται νὰ ἐπιλέγει κάποιον ἀπὸ τὰ παραπάνω κόμματα. Τὸ ἐρώτημα εἶναι τί πρέπει νὰ κάνη κανεὶς. Ἡ ἀπάντησι εἶναι ὅτι ἐπειδὴ δὲν περιπατοῦμε πρὸς «ἀξίως τῆς κλήσεως ἥς ἐκλήθημεν, μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπονδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητά τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφεσ, 4, 3) καὶ εἴμαστε πολυδιασπασμένοι τόσο στὸν πνευματικὸ ὅσο καὶ στὸν κοινωνικὸ-πολιτικὸ τομέα, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε κάτι οὐσιώδες.

Ἐπιλέγει λοιπὸν πρὸς τὸ παρὸν ὁ καθένας μὲ βάση τὸ κριτήριο «τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον» (Ἕτὸ λιγότερο χειρότερο εἶναι τὸ καλύτερο). Ἐπειδὴ ὁμῶς ἡ τακτικὴ αὐτὴ δὲν ἀπέδωσε μέχρι τώρα οὔτε θὰ ἀποδώσῃ μακροπρόθεσμα, αὐτὸ ποὺ ἔχει χρέος ὁ κάθε χριστιανός, ἔστω καὶ τώρα, εἶναι νὰ ἐργαστῇ γιὰ τὴν δημιουργία τῶν καταλλήλων προϋποθέσεων, ὥστε στὸ μέλλον νὰ μὴν βρεθῇ πάλι μπροστὰ στὸ ἴδιο δίλημμα. Πρακτικὰ αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ καθένας πρέπει πρωτίτως νὰ ξεκαθαρίσῃ καὶ νὰ ἐδραιώσῃ ὁ ἴδιος τὰ πιστεύω του (δὲν νοεῖται νὰ πιστεύης στὸν Χριστὸ καὶ ταυτοχρόνως νὰ ψηφίζης κόμματα ἀντιχριστιανικά, ἀντιδημοκρατικά, ἀντικοινωνικά), δεύτερον νὰ ψάξῃ νὰ βρῇ γύρω του κι ἄλλους ἀνθρώπους ποὺ νὰ ἔχουν τὰ ἴδια πιστεύω, ὥστε νὰ ὀργανωθοῦν ὅλοι μαζί σὲ μιὰ τοπικὴ ομάδα καὶ τρίτον αὐτὴ ἡ τοπικὴ ομάδα νὰ συνεργαστῇ μὲ ἄλλες τοπικὲς ομάδες, ὥστε νὰ ὑπάρξῃ συλλογικὴ δράσι καὶ ἀντιμετώπισι τῶν προβλημάτων καὶ ἐν τέλει δυναμικὴ παρέμβασι στὴν πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ ζωὴ τοῦ τόπου, βασισμένη πάναν σὲ ἑλληνορθόδοξη θεμελίωση, σὲ δημοκρατικὲς διαδικασίες, μὲ στοιχεῖα μάλιστα τῆς ἀμεσης δημοκρατίας, καὶ σὲ κοινοτικὴ-συνεργατικὴ πρακτικὴ.

Ἐὰν ὅλα αὐτὰ δὲν γίνουν καὶ μάλιστα ἄμεσα, τότε ὁ τόπος μας θὰ πηγαίνη ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο καὶ «ἂν ἡ πόλις στὸ σύνολό τῆς δὲν εὐδαμονεῖ, οὔτε τὰ ἐπιμέρους πρόσωπα δὲν προοδεύουν», κατὰ τὴν ῥήσι τῶν σοφῶν μας προγόνων (Θουκυδίδης, Πλάτων). Ἄς φανοῦμε ἐπιτέλους ἀντάξιοι τοὺς καὶ ἂς μὴν καταδικάσουμε μὲ τὶς ἐπιλογές μας τόσο ἐμᾶς καὶ τὰ παιδιά μας, ὅσο καὶ τοὺς συνανθρώπους μας, διότι θὰ μᾶς ζητηθῇ εὐθύνη: «ὅστις πταίσις ἐν ἐνί, γέγονε πάντων ἔνοχος» (Πάκ. 2, 10), ποὺ σημαίνει πρακτικὰ δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ πιστεύεις ὀρθά, πρέπει καὶ νὰ ζῆς καὶ νὰ πολιτεύεσαι ὀρθά, ἀλλοιῶς ἐὰν σὲ κάποιο ἀπ' αὐτὰ σφάλλεις (ἡ ὡς πρὸς τὴν ὀρθὴ πίστι ἡ ὡς πρὸς τὴν ὀρθὴ ζωὴ ἡ ὡς πρὸς τὴν ὀρθὴ πολιτεία), τότε σφάλλεις σὲ ὅλα. Καίρὸς γιὰ μετάνοια (=μεταστροφή τοῦ νοῦ), ἀφύπνισι καὶ δράσι. Οἱ καιροὶ οὐ μενετοί.

Σοφία Μπεκρῆ, ἐκπαιδευτικὸς

«Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΗΣ ΔΟΜΝΑΣ ΒΙΖΒΙΖΗ»

Με τὴ στήριξι των Χαράς Νικοπούλου, Νίκου Λυγερού, Σαράντη Καργάκου κ.α. ἰδρύεται «Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΗΣ ΔΟΜΝΑΣ ΒΙΖΒΙΖΗ» στὴν Κομοτηνὴ, ἓνα «πνευματικὸ σχολεῖο», τὸ ὁποῖο συστήνεται ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἀφουγκράστηκαν τὴν ἀνάγκη γιὰ τὴν κάλυψι του κενοῦ ποὺ ἔχει δημιουργήσῃ ἡ κρίσι ηθῶν καὶ αξιῶν, ἡ ὁποία ἔχει ἐπιφέρει καὶ τὴν οικονομικὴ. Οἰκοδομεῖται βάσει τῆς ιδέας πὼς κάθε εἶδους προσωπικὴ καὶ ἐθνικὴ κρίσι ἀντιμετωπίζεται ἐπιτυχῶς με τὴν πνευματικὴ ἀναγέννησι, τὴ νοητικὴ ἀφύπνισι, τὴν ἀπόκτησι υγιούς πολιτικῆς συνείδησις καὶ τὴν εὑρεσι του μέτρου καὶ τῆς μεσότητος σὲ προσωπικὸ, πολιτικὸ καὶ ἐθνικὸ ἐπίπεδο.

Ἡ οἰκοδόμησι μιᾶς ἐνωμένης καὶ ἀρμονικῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας, ἡ ἰσχυροποίησι τῆς πατρίδος μας σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα, καθὼς καὶ ἡ ἐπαναφορὰ τῆς στο διεθνὲς γίγνεσθαι προϋποθέτουν τὴν ἀμεσι ἐπιστροφὴ στὶς ρίζες μας καὶ τὴν ἐμβάθυνσι στὸν ἀνυπέρβλητο πολιτισμό, στὴν τεράστια ἱστορία καὶ στὴν ἀμπλουτι γλῶσσα του Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Τὸ ἐμβλημα τῆς σχολῆς παριστάνει τὴν μεγάλη ἡρώδα τῆς Θράκης, τὴν Δόμνα Βιζβίζη, ἡ ὁποία ὑποδέχεται σὲ μιὰ «πνευματικὴ» κιβωτὸ

τὰ τέκνα του «χωροχρόνου» τῆς πατρίδος μας.

Ἡ σχολὴ ἀπευθύνεται σὲ άτομα ἡλικίας ἀπὸ «5 ἕως 105 ἐτῶν» καὶ τὸ κύριο ἐργὸ τῆς θα εἶναι καθημερινὰ μαθημάτων σχολικῆς προετοιμασίας, ἐπιστημονικὰ σεμινάρια καὶ ἡμερίδες ἐντελῶς δωρεάν, ποὺ στόχο θα ἔχουν τὴν προώθησι τῆς πανεπιστημονικῆς προσέγγισις τοῦ «σκέπτεσθαι ἐλληνικῶς», τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ τῶν διαχρονικῶν καὶ οἰκουμενικῶν αξιῶν του Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, καθὼς καὶ τὴν

καλλιέργεια πνεύματος ἀλληλεγγύης καὶ ἐθελοντικῆς προσφορᾶς σὲ κάθε Θρακιώτῃ ποὺ τὸ ἔχει ἀνάγκη.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, μιὰ αξιόλογη ομάδα ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ κοινότητα τῆς χώρας, ὅπως δάσκαλοι, καθηγητές, ιερεῖς, ἀκαδημαϊκοί, ἱατροὶ καὶ πολλοὶ ἄλλοι, τόσο ἀπὸ τὴν Ἑλ-

λάδα, ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ θα ἐπιβιβαστοῦν στὴν «ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΗΣ ΔΟΜΝΑΣ ΒΙΖΒΙΖΗ», γιὰ νὰ συνεισφέρουν σὲ αὐτὴ τὴν προσπάθεια.

Προσωπικότητες ὅπως ὁ Ἰσπανὸς Καθηγητῆς Κλασσικῶν σπουδῶν καὶ Πρόεδρος τῆς Euroclassica Jose Luis Navarro, ἡ Ακαδημαϊκὸς Κα Ἄννα Τζιροπούλου – Ευσταθίου, ὁ Ἱστορικός καὶ Συγγραφέας Κος Σαράντος Καργάκος, ὁ Στρατηγικός Σύμβουλος Δρ. Νίκος Λυγερός καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀποδέχτηκαν ἄμεσα τὴν πρότασι τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «ΚΙΒΩΤΟΥ», ὅσο καὶ τῆς δασκάλας Χαράς Νικοπούλου, γιὰ νὰ μεταλαμπαδεύσουν τὶς γνώσεις τοὺς, ὥστε νὰ μας θωρακίσουν πνευματικά.

Παράλληλα, καθημερινὰ στους μαθητές τῆς «ΚΙΒΩΤΟΥ» θα παρέχεται τὸ μεσημβρινὸ γεῦμα καὶ γενικότερα θα ὑπάρχουν δράσεις κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης (διανομὴ τροφίμων – ρουχισμοῦ, παροχὴ δωρεάν ἱατρικῶν υπηρεσιῶν καὶ ὁ, τι ἄλλο κριθεῖ ἀπαραίτητο).

Κλείνοντας, εὐελπιστοῦμε πὼς ἡ «ΚΙΒΩΤΟΣ» θα εἶναι μιὰ ἐμπρακτικὴ συγγνώμη ἐκ μέρους ὅλων τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς Θρακιώτες ποὺ τα τελευταῖα χρόνια ἀφέθηκαν νὰ φυλοῦν μόνοι Θερμοπύλες!

Πηγή: Διαδίκτυο

«Η Ντροπή της Ευρώπης»

«Στο χάος κοντά, γιατί δεν συμμορφώθηκε στὶς ἀγορές· κι Εσύ μακριὰ ἀπὸ τὴ Χώρα, ποὺ Σου χάρισε τὸ λίκνο. Ὅσα ἐσὺ με τὴν ψυχὴ ζήτησες καὶ νόμισες πὼς βρήκες, τώρα θα καταλυθοῦν, καὶ θα ἐκτιμηθοῦν σαν σκουριασμένα παλιοσιδέρα. Σαν οφειλέτης διαπομπευμένος καὶ γυμνός, ὑποφέρει μιὰ Χώρα· κι Εσύ, ἀντὶ γιὰ τὸ εὐχαριστῶ ποὺ τῆς οφείλεις, προσφέρει λόγια κενά. Καταδικασμένη σὲ φτώχεια ἡ Χώρα αὐτὴ, ποὺ ὁ πλοῦτος τῆς κοσμεῖ Μουσεία: ἡ λεία ποὺ Εσύ φυλάττεις. Αὐτοὶ ποὺ με τὴ δύναμι τῶν ὀπλῶν εἶχαν ἐπιτεθεῖ στὴ Χώρα τὴν εὐλογημένη με νησιά, στὸν στρατιωτικὸ τοὺς σάκο κουβαλοῦσαν τὸν Χέλντερλιν. Ἐλάχιστα ἀποδεκτὴ Χώρα, ὁμῶς οἱ πραξικοπηματίες τῆς, κάποτε, ἀπὸ Εσένα, ὡς σύμμαχοι ἐγίναν ἀποδεκτοί. Χώρα χωρὶς δικαίωμα, ποὺ ἡ ἰσχυρογνώμων ἐξουσία ὀλοένα καὶ περισσότερο τῆς σφίγγει τὸ ζωνάρι.

Σ' Εσένα ἀντιστέκεται φορώντας μαύρα ἡ Ἀντιγόνη, καὶ σ' ὅλη τὴ Χώρα πένθος ντύνεται ὁ λαός, ποὺ Εσένα φιλοξένησε.

Ὅμως, ἔξω ἀπὸ τὴ Χώρα, τοῦ Κροίσου οἱ ἀκόλουθοι καὶ οἱ ὅμοιοι τοῦ ὅλα ὅσα ἔχουν τὴ λάμψι τοῦ χρυσοῦ στοιβάζουν στὸ δικό Σου θησαυροφυλάκιο.

Πιες ἐπιτέλους, πιες! κραυγάζουν οἱ ἐγκάθετοι τῶν Ἐπιτρόπων· ὁμῶς ὁ Σωκράτης, με οργὴ Σου ἐπιστρέφει τὸ κύπελλο γεμάτο ὡς ἐπάνω.

Θα καταραστοῦν ἐν χορῶ, ὅτι εἶναι δικό Σου οἱ θεοί, ποὺ τὸν Ὀλυμπό τοὺς ἡ δικὴ Σου θέλησι ζητάει ν' ἀπαλλοτριώσῃ. Στερημένη ἀπὸ πνεῦμα, Εσύ θα φθαρεῖς χωρὶς τὴ Χώρα, ποὺ τὸ πνεῦμα τῆς, Εσένα, Ευρώπη, δημιούργησε».

Ποίημα τοῦ Γερμανοῦ Νομπελίστα Γκύντερ Γρας, ἀπευθυνόμενο στὴ Γερμανία.

Το μαρτύριο του Αρχιδιακόνου Στεφάνου

Αιτίες και Προϋποθέσεις Α'

Περίληψη της ομιλίας του θεολόγου Γεώργιου Β. Τσούπρα στην ημερίδα Κοινωνικής Διακονίας της 28 Απριλίου.

Μετά την Ανάσταση και την Ανάληψη του Χριστού και κυρίως μετά την Πεντηκοστή και την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος φανερώθηκε η Εκκλησία στον κόσμο και άρχισαν οι άνθρωποι να εντάσσονται στη νέα κοινωνία που δημιουργήθηκε. Σ' αυτή την κοινωνία Θεού και ανθρώπων θεραπεύονταν ολόκληρος ο άνθρωπος σε πνευματικό και σωματικό επίπεδο, μέσω της βιώσεως της ευχαριστιακής και κοινωνικής ενότητας των πιστών. Το σημαντικότερο επίτευγμα ήταν η κοινοκτημοσύνη ανάμεσα στους χριστιανούς, που έδειχνε εμπράκτως τη διόρθωση του μεταπτωτικού διχασμού των ανθρώπων, μέσω του εκκλησιαστικού σώματος. Στην υπηρεσία αυτής της λειτουργίας, της κοινωνικής διακονίας της Εκκλησίας, τέθηκαν οι επτά διάκονοι, που εκλέχτηκαν με δημοκρατικό και αξιοκρατικό τρόπο ανάμεσα στους ελληνιστές χριστιανούς.

Ένας από αυτούς ήταν και ο Στέφανος, ο οποίος δεν περιοριζόταν μόνο στην υπηρεσία των τραπεζών αλλά αξιοποιούσε το ρητορικό του χάρισμα και κήρυττε στους Ιουδαίους με πολύ αποτελεσματικό τρόπο. Στην επιτυχία του κηρύγματός του βοηθούσε το ότι «πλήρης πίστεως και δυνάμεως έποιεί τέρατα και σημεία μεγάλα εν τῷ λαῷ» (Πρ. 6, 8). Οι Ιουδαίοι δε μπορούσαν να τον αντιμετωπίσουν και γι' αυτό τον συνέλαβαν και τον οδήγησαν στο Συνέδριο. Εκεί αποφασίστηκε η θανάτωσή του με λιθοβολισμό. Πράγματι τον έσυραν έξω από την πόλη και τον λιθοβόλησαν ενώ αυτός μιμούμενος κατά πάντα τον Κύριο του παρακάλεσε τον Θεό να μην καταλογίσει την αμαρτία στους εκτελεστές του.

Το μαρτύριο αυτό του Στεφάνου αποκαλύπτει το μέγεθος της σύγκρουσης ανάμεσα στην Εκκλησία και το Ιερατείο των Ιουδαίων. Με μια πρώτη ανάγνωση αναγνωρίζεται ξεκάθαρα η πλήρης αντίθεση των Ιουδαίων απέναντι στο άνοιγμα της Εκκλησίας στα Έθνη. Ο Στέφανος, ως ελληνιστής, αντιπροσώπευε στα μάτια τους τον μεγαλύτερο φόβο τους, που δεν ήταν άλλος από την ανάμιξη με άλλους λαούς, τους οποίους θεωρούσαν οντολογικά ακάθαρτους. Ενώ στους άλλους Αποστόλους μέχρι τότε είχαν φερθεί σχετικά ανεκτικά, δεν διανοούνταν να δείξουν την ίδια στάση προς έναν ξένο, αλλόγλωσσο και ίσως αλλόφυλο κήρυκα του Χριστού. Γι' αυτό η τιμωρία του ήταν τόσο σκληρή σε σύγκριση με τον ραβδισμό που υπέστησαν οι Απόστολοι λίγο καιρό ενωρίτερα. Βεβαίως αυτό αμέσως μετά θα αλλάξει γιατί η εξάπλωση της νέας κοινωνίας του Χριστού στα έθνη θα επιφέρει τη σκλήρυνση της ιουδαϊκής στάσης και θα έχει ως αποτέλεσμα τον απηνή διωγμό εναντίον της Εκκλησίας.

Υπάρχει, όμως, κι το βαθύτερο υπόβαθρο του μένους των Ιουδαίων εναντίον του Στεφάνου, όπως αποκαλύπτεται από τις κατηγορίες που του προσήψαν, δηλαδή ότι «οὐ παύεται ῥήματα βλάσφημα λαλῶν κατὰ τοῦ τόπου τούτου τοῦ ἁγίου καὶ τοῦ νόμου» (Πρ. 6, 13). Στην πραγματικότητα πρόκειται για την ίδια κατηγορία με την οποία καταδίκασαν και τον Χριστό δηλαδή ότι θα γκρέμιζε το Ναό και ότι δε σεβόταν τον Μωσαϊκό Νόμο (Μτ 26, 61). Από όλα αυτά μπορούμε να αναγνωρίσουμε την κύρια αιτία της εχθρότητας των Ιουδαίων εναντίον του Στεφάνου. Με την όλη δράση του και το κήρυγμά του αλλά κυρίως με την κοινωνική του λειτουργία ανέτρεπε τα μέχρι τότε θρησκευτικά και τυπολατρικά τους ήθη, προβάλλοντας ένα νέο τρόπο ζωής και πολιτείας, αυτόν του Χριστού, που ξεπερνούσε την παλιά λατρευτική και δικανική αντίληψη του Ιουδαϊσμού,

και την τυπολατρική προσκόλληση σε εξωτερικές εφαρμογές απλών τελετουργιών και εντολών, Το διπολο αυτό, Ναός και Νόμος, είχε καταστεί για τους

Ιουδαίους πηγή απομάκρυνσης από την αληθινή πίστη, της οποίας βάση ήταν η αγάπη και όχι η τυπολατρία. Η φράση του προφήτη Ωσή «έλεος θέλω και όχι θυσίες, επίγνωση θεού και όχι ολοκαυτώματα» (Ωσ. 6, 7) αποκαλύπτει ότι το πρόβλημα της τυπολατρίας ήταν συνυφασμένο με την προβληματική πίστη των Ισραηλιτών, την οποία τόσο πολύ είχε καυτηριάσει ο Χριστός με τα περίφημα «ουαί», που εξάπेलυσε εναντίον των Φαρισαίων.

Η νέα πίστη του Χριστού δεν ακολουθούσε πλέον το τυπολατρικό λευϊτικό πρότυπο αλλά έφερνε νέα δεδομένα στην ανθρωπότητα. Θα τολμήσω να πω ότι ο Χριστός στην πραγματικότητα έφερε την ανατροπή της ίδιας της έννοιας της θρησκείας, όπως τουλάχιστον την γνώριζε μέχρι τότε ο κόσμος. Γιατί ως

θρησκεία μπορούμε να ορίσουμε την προσπάθεια επικοινωνίας του ανθρώπου με μια ανώτερη πνευματική πραγματικότητα, που επιτυγχάνεται μέσω ενός ιερατείου και μιας θυσιαστικής πρακτικής, κατά την οποία ο άνθρωπος προσπαθεί να εξευμενίσει το θείο, προσφέροντας υλικά αγαθά ή λατρευτικά λόγια, για να πετύχει το σκοπό του, δηλαδή την παροχή από το Θεό δωρεών για τον ίδιο τον άνθρωπο και τον κόσμο. Όλα αυτά με τον Χριστό αντιστρέφονται. Ο ίδιος ο Θεός γίνεται άνθρωπος, δίνοντας μια για πάντα τη δυνατότητα στον άνθρωπο όχι μόνο να απαλλαγεί από την δυσμενή του θέση και το κακό που του προξενεί η αμαρτία, αλλά και να γίνει ο ίδιος κατά χάρη θεός και συγκληρονόμος της ουράνιας βασιλείας.

Ταυτόχρονα, αντί να προσφέρονται πλέον θυσίες και λατρείες προς τον Θεό, ο ίδιος ο Θεός προσφέρεται ως θύμα

(Μτ 20, 28) για την τέλεια θυσία που τελείται άπαξ διά παντός και απαλλάσσει τον άνθρωπο από την υποχρέωση της προσφοράς οποιασδήποτε άλλης θυσίας (Εβρ. 10,14). Η αληθινή λατρεία προς τον Κύριο είναι μόνο η πνευματική, όπως αποκάλυψε ο ίδιος ο Χριστός στη Σαμαρείτιδα (Ιω. 4, 25). Ο Κύριος δεν ήρθε στον κόσμο για να λάβει θυσίες, δεν ήλθε για να διακονηθεί αλλά να διακονήσει (Μτ. 20,28), δεν κατοικεί σε χειροποίητους ναούς ούτε λατρεύεται από χέρια ανθρώπων (Πρ. 17,14). Η αληθινή, εξάλλου, θρησκεία, όπως την περιγράφει ο Ιάκωβος ο Αδελφότεος, είναι η προσφορά αγάπης προς τον πάσχοντα συνάνθρωπο με ταυτόχρονη διατήρηση της ηθικής ακεραιότητας των πιστών (Ιακ. 1, 27). Πρόκειται για την πλήρη εφάρμογή της πρώτης και μεγάλης εντολής του Χριστού «ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου... καί τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν» (Μτ. 22, 37).

Ο ίδιος ο Κύριος είναι και ο μοναδικός ιερέας και μάλιστα ο Μέγας Αρχιερέας, ο οποίος διαφέρει εντελώς από τους ιερείς της λευϊτικής ιερωσύνης, όπως αποκαλύπτεται στην Προς Εβραίους Επιστολή. Ο Αρχιερέας μας, που κατέβηκε από τους ουρανούς (Εβρ. 4, 14) δεν έχει ανάγκη να προσφέρει θυσίες για τον εαυτό του (7, 27), είναι ο λειτουργός της αληθινής σκηνής (8, 2) και τελικά έχει καταργήσει την ιερωσύνη κατά την τάξη του Ααρών (7, 12), αφού πλέον η ιερωσύνη Του είναι «κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ» (6, 20 κ.α.), δηλαδή βασιλική ιερωσύνη. Για το λόγο αυτό και οι χριστιανοί διάκονοι της νέας βασιλικής ιερωσύνης, στην οποία σημειωτέον μετέχουν όλοι οι πιστοί κατά τη γενική ιερωσύνη, δεν έλαβαν το όνομα ιερείς αλλά ονομάστηκαν με τα αρχαία ελληνικά ονόματα «Επίσκοπος», «πρεσβύτερος», «διάκονος», που φανέρωναν πολιτικές και κοινωνικές και όχι λευϊτικές λειτουργίες, όπως και η νέα κοινωνική πραγματικότητα δεν ονομάστηκε θρησκεία, αλλά έλαβε το αρχαίο ελληνικό όνομα «Εκκλησία», για να ξεχωρίζει από το λατρευτικό παρελθόν του Ιουδαϊσμού.

Δραστηριότητες

Το Σάββατο 28 Απριλίου στις 7:00 με την άφορμή του έορτασμού των Μυροφόρων και των Έπτὰ Διακόνων έλαβε χώρα στις Έπαλξεις (Ζήνωνος 3) Έσπερίδα με θέμα «Η κοινωνικότητα τής Όρθοδοξίας». Εισηγητές ήταν ό κ. Σπυριδών Τσιτσιγκος, καθηγητής τής Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, ό κ. Γ. Τσούπρας, θεολόγος, ή κ. Σ. Μπεκρή, φιλόλογος. Έπακολούθησε συζήτηση, τήν όποία συντόνισε ό θεολόγος-κοινωνιολόγος κ. Β. Τσούπρας και βράβευση προσώπων με έξέχουσα κοινωνική προσφορά, όπως ό π. Ι. Διώτης, εκδότης πατερικών κειμένων.

Στις 12 Μαΐου, παραμονή τής Σαμαρείτιδος, πραγματοποιήθηκε από τόν κ. Β. Τσούπρα όμιλία με θέμα: «Ο άληθινός Θεός: Γνωστός ή άγνωστος;».

Στις 19 Μαΐου κλιμάκιο τών Έπαλξεων μετέβη στην Αρρανία Καλαβρύτων για τήν συμμετοχή στην έορτή του όσιου Παύλου του νεομάρτυρος, πολιούχου Τριπόλεως. Ως γνωστόν, τόν περικαλλή ναό προς τιμήν του Αγίου και παρακείμενο πνευματικό κέντρο άνήγειρε τό ζεύγος Αναγνωστοπούλου, τό όποιο όργανώνει κατ' έτος τόν έορτασμό του. Στην πανηγυρική άρχιερατική Θεία Λειτουργία προέστη ό Μητροπολίτης Αιτωλίας κ. Κοσμάς και συμμετείχαν χορός ιεροψαλτών, τοπικοί άρχοντες, εκπρόσωποι συλλόγων και σωματείων ως και πλήθος κόσμου. Μετά τό πέρας τής Θείας Λειτουργίας έπακολούθησε κοινοβιακό γεύμα και παραδοσιακό μουσικοχορευτικό πρόγραμμα.

Τό έσπέρας τής ίδιας ημέρας στην αίθουσα τών Έπαλξεων ό θεολόγος-ίστορικός κ. Γ. Τσούπρας όμίλησε σχετικώς με τήν γενοκτονία τών Ποντίων καί άνέπτυξε τίς συγχρονες ίστορικές συγκυρίες.

Τήν 26^η Μαΐου στην ίδια αίθουσα πραγματοποιήθηκε Έκδήλωση μνήμης για τήν Άλωση τής Βασιλεύουσας, με ίστορική άνάλυση από τόν κ. Γ. Τσούπρα, άπόδοση βυζαντινών ύμνων από τήν χορωδία του κ. Κ. Λιλιόπουλου και παραδοσιακών ασμάτων από τήν χορωδία τών νέων τών Έπαλξεων υπό τήν κ. Δ. Μποζά. Στο τέλος άνταλλάχθησαν άπόψεις σχετικά με τήν άντιμετώπιση τών συγχρόνων δυναστών καί άνανεώθηκε τό ραντεβού για τίς 10 Ιουνίου για περαιτέρω συζήτηση.

Μίνα Τσάμου

Αρωγές προς τις ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Α. Παπαδοπούλου	30 €	Ε. Τσατσοπούλου	20 €
Α. Λειβαδάρος	20 €	Ν. Παπανικολάου	50 €
Σταυρούλα Γιάντσου	10 €	Γ. Βυθούλκας	50 €
Γ. Ηλιόπουλος	20 €	Κ. Αλατόπουλος	20 €
ΗΛ. Κώτσια	15 €	Αικατερίνη Ρήγα	20 €
Αναστασία Χριστιά	10 €	Ι. Νακοπούλου	50 €
Κων/νος Κεφαλᾶς	10 €	Ιωάννα Γιόβα	100€
Σ. Νικολόπουλος	20 €	Ε. Παναγιωτόπουλος	10€
Έλένη Συριανού	20 €	Π. Θάνογλου	20€
Δημήτριος Ακριβος	5 €	π. Θ. Μαλεβίτης	20€
Μαρία Λογιάδη	100 €	Έλένη Λάμπρου	10€
Έλ. Μαρινέλλης	15 €	Γ. Μαυροκέφαλος	50€
Αφ. Κανταράκη	20 €	Μελέτιος Δούκας	10€
Ν. Κρασαδάκη	10 €	Μαρίνα Καβάκα	30€
Α. Δημητράτος	20 €	Μ. Μ.	50€
Μελ. Αθανασέλου	20 €	Πέτρος Κουλέτσης	10€
Αθηνᾶ Παππᾶ	50 €	Δημήτριος Κατσιρης	15€
Μ. Καραγιάννης	20 €	Π. Πετρολέκκας	10€
Ε. Κοτσιφάκου	20 €	Ειρήνη Αθανασίου	40€
Εὐανθία Σκιαδᾶ	20 €	Θεόδωρος Δρίζης	20€
Α. Κωνσταντᾶρα		Χ. Μαυραειδόπουλος	30€
εις μνήμην τών γονέων της		Καίτη Μπαλαγούρα	50€
Αντωνίου καί Γεωργίας	20 €	Π. Αρβανίτη	20€